

РЕШЕНИЕ

№ 3949

гр. София, 16.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 16.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **14183** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК вр. с чл.27, ал.1 от ЗУСЕСИФ.

Образувано е по жалба на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], представлявано от управителя Б. С. Х., срещу Решение за верификация на постъпило искане за окончателно плащане рег. № BG05M9OP001-2.010-0374/3 от 03.12.2019г. на ръководителя на Управляващия орган (УО) на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“ (ОПРЧР). С решението не са верифицирани разходите по Искане за плащане № 2 от ИСУН 2020 с отчетен период 01.02.2019г. – 01.09.2019г. по проект "Социално предприятие в сферата на електронната търговия" с №BG05M9OP001-2.010-0374, с обща стойност на искането за плащане 60 411,27 лв. на основание чл. 64, ал. 1 предл. второ от Закона за управление на средствата от европейските структурни и ивнестичионни фондове (ЗУСЕСИФ).

Жалбоподателят [фирма] твърди, че решението е незаконосъобразно, необосновано и постановено при нарушение на материалния закон и процесуалните правила и моли същото да бъде отменено. Конкретно посочва в жалбата си, че в изпълнение на сключения Административен договор за предоставяне на БФП от ОПРЧР 2014-2020, дружеството е поело задължение да създаде социално предприятие и формира екипа му, като направи подбор и осигури заетост на лицата от целевата група в социалното предприятие. Били наети 6 лица в целевата група, с които са сключени трудови договори, надлежно регистрирани, като социалното предприятие започнало да функционира в два офиса Срока на договора изтекъл на 01.09.2019г.,

поради което е отправено и искане заплащане № 2 през ИСУН 2020. Подробно в жалбата е описана хронологията на събитията относно отправеното искане за плащане № 2, като се оспорват констатациите в решението на УО за неприсъствие на лицата от целевата група в социалното предприятие по време на извършените проверки от УО. Оспорва се извършването на две проверки на място. Твърди се, че проверката е само една – осъществена на 18.10.2019г. Твърди се немотивираност на решението на УО, поради обстоятелството, че в същото не е посочено с кои документи, приложени към искането за плащане, е налице противоречие с реално констатираната обстановка. Оспорват се изводите за неизпълнение на административния договор. Твърди се, че сигнал за нередност не е връчен и в решението същият не е индивидуализиран. Твърди се, че това нарушение е съществено и ограничава правото им на защита.

В съдебното производство жалбоподателят се представлява от адв.Н., която в позиция по същество и в писмени бележки поддържа жалбата. В писмените бележки развива допълнителни доводи за изпълнение на задълженията от страна на дружеството, произтичащи от сключения административен договор и ефективно и реално функциониране на социалното предприятие. Представя и са приети писмени доказателства, допуснато е и събирането на гласни доказателства за установяване на функционирането на социалното предприятие. Претендира разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение, съобразно представен списък.

Ответникът, чрез процесуалния си представител - гл.екперт Т., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Поддържа, че сигналът за нередност при изпълнението на административния договор е регистриран надлежно в ИСУН под № 104 от 25.11.2019г., със статус „активен“, за което представя писмени доказателства – разпечатки от ИСУН. Представя писмени доказателства, като по негово искане е допуснато и събирането на гласни доказателства. Прави възражение за прекомерност на претендираните разноски за адвокатско възнаграждение от жалбоподателя и моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и деловодни разноски в размер на 450 лв. (л.19)..

Административен съд София - град, след като взе предвид представените по делото доказателства и доводите на страните, намира следното:

Предмет на оспорване е решение № ВГ05М90Р001-2.010-0374/3 от 03.12.2019 г. на заместник-министъра и ръководител на УО на ОПРЧР, с което във връзка с искане за плащане № 2 от ИСУН 2020 с отчетен период 01.02.2019 г. -01.09.2020 г. по проект "Социално предприятие в сферата на електронната търговия" с №ВГ05М90Р001-2.010-0374 с обща стойност на искането за плащане 60 411,27 лв., на основание чл. 64, ал. 1 предл. второ от ЗУСЕСИФ, не са верифицирани разходите. В мотивите към решението посочено, че в рамките на срока за верификация, от страна на УО на ОПРЧР са извършени две проверки на място, които са установили, че в социалното предприятие не присъстват лица на работните си места, както и, че е установено противоречие между документите, приложени към искането за плащане и реално констатираната обстановка. Изведено е заключение, че УО не може да добие разумна увереност в коректното изпълнение на административния догово за предоставяне на БФП и по-конкретно – в съществуването на предвиденото по проекта социално предприятие и съответствието на изпълнението с националното законодателство. Посочено е в решението че „ в тази връзка е регистриран сигнал за нередност в регистъра на нередностите в ОП РЧР, поради което и на вечеу посоченото правно основание – чл.64 ал.1 пр.2 от ЗУСЕСИФ УО на ОП РЧР не верифицира

разходите по искане за плащане № 2 за съответния отчетен период.

По делото са представени и приети като доказателство разпечатки от ИСУН 2020 (л.91-92, л.540-542), актуални към 20.12.2019г. и към 16.03.2021г., от съдържанието на които се установява регистриран сигнал за нередност по проект с наименование "Социално предприятие в сферата на електронната търговия" с № BG05M90P001-2.010-0374, регистриран на 25.11.2019г. под № 104, с източник на сигнала – доклад от проверка на място при бенефициента за установяване на реалното изпълнение на проекта и статус на сигнала – активен. В приетите като доказателство разпечатки от ИСУН нарушението е описано като „ На адресите, посочени от бенефициента, където следва реално да функционира социалното предприятие, не се развива дейност. Едната сграда е жилищна, с ограничен достъп и реална проверка е невъзможно да се извърши.“ Като предприети действия е посочено, че на бенефициента, на снование чл.64 ал.1 пр.2 от ЗУСЕСИФ няма да бъдат изплащани средства по проекта, като ще бъде изискана съвместна проверка с експерти на Агенция АФКОС в МВР. С. на сигнала е посочен като активен и към 16.03.2021г.

В хода на производството са представени Лист за извършена проверка на място от 18.10.2019г. и от 30.10.2019г. (л.79-84) Проверката на 18.10.2019г. е извършена на адрес в [населено място], [улица], ет.2 офис 7 и при същата е констатирано, че не присъства нито едно лице от целевата група. След изчакване, проведени телефонни разговори и комуникация през ИСУН е установено, че дейностите по проекта се осъществяват на два адреса – проверки в [населено място] и адрес в [населено място], на ул.В. , като при проверката на 18.10.2019г. на адреса в [населено място] са пристигнали две лица от целевата група, които са потвърдили, че работят в офис в [населено място].

На 30.10.2019г. от УО е извършена проверка и на посочения адрес в [населено място], достъп до който не е могъл да бъде осъществен, съобразно констатациите в протокола и показанията на свидетелите Т. и З., тъй като сградата на адреса не е била достъпна за външни лица, а в телефонен разговор с представител на бенефициента се установило, че офиса същият ден н не работи, а е в почивка, поради извършван ремонт. Причина за неосъществяването на проверката и на достъпа до посочения офис в [населено място], е заключена входна дворна врата към сградата на жилищната кооперация, намираща се на посочения адрес, липсата на информационна табела за социалното предприятие и възможности за осъществяване на контакт за достъп. Разпитаните свидетели - служители на УО, не са видяли видими признаци около сградата на адреса за извършващ се ремонт, както и движение на лица, осъществяващи ремонтни дейности.

Показанията на свидетеля Б. С., работещ в [фирма] от 01.09.2018 г. на длъжност социален предприемач установяват, че работното му място първоначално било на [улица] [населено място], а впоследствие и във втори офис, намиращ се в [населено място] на [улица]. По време на проверката от УО в офиса, който е на [улица] свидетелят твърди, че имали оперативка в другия офис в [населено място], като след като узнали за проверката се придвижили до офиса в [населено място], разговаряли с проверяващите и представили документи. За втората проверка в офиса в [населено място] твърди, че имали планиран ремонт и целият екип бил в платен отпуск. Свидателят дава сведения и за трета проверка – осъществена от служители на АФКОС в началото на месец март тази 2020 г., като поддържа че и към момента на показанията социалното предприятие работи.

Идентични като фактология са и показанията на св.Д. М. – работещ от септември месец 2018 г. в [фирма] като „продавач интернет търговия“. И този свидетел поддържа, че предприятието работи и в момента, а работното му място е в офиса в [населено място]. Потвърждава наличието на информационни табели вътре в къщата - на входната врата на офиса, установяващи, че има социално предприятие.

Съдът не намира основание за неkreдитирането на свидетелските показания на свидетелите на жалбоподателя и на ответника, доколкото показанията на свидетелите М. и С. (осигурени от жалбоподателя) в определени части съвпадат с показанията на свидетелите на ответника – Т. и З. – по отношение на осъществяваните проверки, действията на проверяващите, местонахождението на офисите, достъпа до тях, констатациите при проверките, като доколкото има разминавания – те са несъществени и се дължат на различните човешки и времеви възприятия на лицата. Съществено в свидетелските показания е противоречието относно наличието на информационна табела, но доколкото се твърди, че същата е „вътре в къщата - на входната врата на офиса“, то е обяснимо, тъй като свидетелите Т. и З. не са достигнали „вътре в къщата“, за да констатираат наличието на информационна табела.

По делото, наред с административната преписка, са приети и неоспорени от страните многобройни писмени доказателства – ведомости за заплати от м.01.2019г. до м.01.2020г. за м.09., 10., 11 и м.12.2018г., график на персонала, график за разпределение на работното време за периода 18-30.10.2019г., м.11.2019г., м.12.2019г., м.01 и 02.2020г., карти за участие по схеми за предоставяне на БФП по ОП РЧР, допълнителни споразумения, трудови договори, справки от НАП за регистрирането на действащи трудови договори, длъжностни характеристики и т.н. конкретно за 4 служители, съответно на длъжности „социален предприемач“, „продавач интернет търговия“, - 2 б. и за „технически секретар“, разходни касови ордери за изплатена работна заплата, разпечатки от ТД на НАП за осигурителни декларации образец 1 от работодателя [фирма].

При така изяснената по делото фактическа обстановка, съдът от правна страна приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства, да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Жалбата е допустима като подадена в срок от легитимиран да обжалва субект, тъй като с оспорения административен акт се засягат негови права и законни интереси.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Компетентността на органа издал акта, не е предмет на спор в производството – съгласно чл. 60, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, управляващите органи извършват авансови, междинни и окончателни плащания въз основа на искане на бенефициента. Разпоредбата на чл. 9, ал. 5, изр. второ и трето от ЗУСЕСИФ, определя, че ръководител на УО е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира УО, или определено от него лице, като правомощия на ръководител на УО по този закон може да се упражняват и от овластено от него лице. В конкретния случай оспорения индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган в изпълнение на изискванията по посочените правни норми и във

вр. с чл. 25, ал. 4 от Закона за администрацията във вр. с чл. 4, т. 7 от Устройствения правилник на МТСП и съобразно заповед №РД 01-268/04.04.2018 г. (л.18).

На следващо място – независимо от известната лаконичност на съдържанието, съдът намира, че административният акт, предмет на настоящото производство, е издаден в предвидената от законодателя писмена форма, мотивиран е с конкретно изложени в него фактически и правни основания, като е съобразен с изискванията за съдържание по чл. 59, ал. 2 от АПК, поради което не са налице основанията по чл. 146, т. 2 от АПК, а доводите изложени от жалбоподателя в тази насока не се споделят от настоящия състав на съда.

Съдът счита, че е спазена процедурата по издаване на акта, и в рамките на развилото се производство по верификация, УО е събрал релевантните доказателства и ги е преценил в тяхната съвкупност. Конкретните фактически обстоятелства, на основание които е отказана верификация на разходите, е наличието на регистриран сигнал за нередност в регистъра на сигналите за нередност на ОП РЧР, за което са представени писмени доказателства. В решението е посочено осъществяването на две проверки на място, както и констатациите при тях, че в социалното предприятие не са установени лица на работните им места, като тази реално установена обстановка противоречи на документите, представени с искането за плащане.

Уредбата на плащанията, верифицирането и сертифицирането на разходи е включена в чл. 60 - чл. 68 от Закона за управление на средствата от Европейските структурни фондове. Съобразно посочените норми междинни и окончателни плащания се извършват след верифициране, с цел потвърждаване допустимостта на извършените разходи и при наличие на физически и финансов напредък на проекта. Чрез междинни и окончателни плащания се възстановяват само допустими разходи, верифицирани от управляващия орган. Съгласно чл. 62, ал. 3 ЗУСЕСИФ управляващият орган извършва верифициране на разходите въз основа на проверка на документите, представени към искането за плащане и на проверки на място, когато това е приложимо.

Общите условия и допустимост на разходите са регламентирани в чл. 57 и чл. 58 ЗУСЕСИФ. В чл. 57, ал. 1 ЗУСЕСИФ конкретно са изброени условията за допустимост на разходи и същите са общовалидни за всички оперативни програми, като в т. 4 на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ е предвидено, че разходите се считат за допустими, ако са извършени законосъобразно, съгласно приложимото право на Европейския съюз и българското законодателство. Така посоченото условие следва да е налице едновременно с останалите изисквания на чл. 57, ал. 1 от ЗУСЕСИФ.

По спора в конкретния случай, в тежест на административния орган е да докаже, че отказа от верификация на разходите, с процесното решение, е постановен по отношение на разходи, за които е започната процедура по администриране на нередност и извършени в нарушение на чл. 57, ал. 1, т. 4 от ЗУСЕСИФ, както и надлежно проведено производство по отказ от верификация. Разпоредбата на чл. 64, ал. 1 от ЗУСУСИФ предвижда две основания искания разход да не бъде верифициран, а именно - бенефициента да не представи в срок изискваните от него допълнително документи или разяснения по чл. 63 от ЗУСЕСИФ или да е започнала процедура по администриране на нередност, като разходът може да бъде включен в следващо искане за плащане. Наличието на която и да е от така посочените две хипотези е основание да се постанови отказ за верификация и плащане на заявените разходи, като административният орган няма право на избор или на свободна преценка дали да

откаже или не, а е длъжен да издаде административен акт с указаното от закона съдържание, тоест той действа при условията на обвързана компетентност.

В случая, административният орган се е позовал на втората хипотеза, на чл. 64, ал. 1 ЗУСЕСИФ и конкретно - започната процедура по администриране на нередност, при което съответният разход не се верифицира, като може да бъде включен в следващо искане за плащане. Нормата въвежда правило при започнала и неприключила процедура по администриране на нередност, да не се заплащат направени и отчетени разходи. Именно поради тази причина е предвидена възможност разходите, които не се верифицират по причина започналата процедура по чл. 69 и сл., да могат да бъдат включени в последващо искане. Съобразно посочената норма, отказ от верификация се постановява при започнато производство по администриране на нередност, което не е обусловено от хода на това производство и крайния акт, регламентирани в чл. 69 и следващите от ЗУСЕСИФ. Достатъчно е наличието на започнато производство, като в случай на липса на нередност или определена финансова корекция в по-нисък процент от процента на неверифицираните разходи, в нормата е предвидена възможността, разходът да бъде включен в следващо искане за плащане.

В конкретния случай се установяват наличието на материалноправните предпоставки към момента на постановяване на отказ за верифициране на разходи на основание чл. 64, ал. 1 от ЗУСЕСИФ, поради което и не би могло да се посочва допустим или недопустим е съответния разход, чието възстановяване се иска чрез преценка по реда на чл.57 ал.1 от ЗУСЕСИФ. Представените разпечатки от ИСУН установяват, че към момента на издаване на оспореното решение е била налице започната процедура по администриране на нередност по отношение на бенефициента [фирма].

Съобразно разпоредбата на § 1. т.3 от допълнителните разпоредби от Наредбата за регистриране на нередности по ЕСИФ/НАНЕСИФ/ "Сигнал за нередност" е постъпила, включително от анонимен източник, информация за извършена нередност. За да представлява сигнал за нередност, тази информация като минимум трябва да дава ясна референция за конкретния проект, финансиращата програма, административното звено и описание на нередността. В конкретния случай писмените доказателства установяват надлежно регистриран сигнал за нередност със статус активен.

С оглед на изложеното съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя развито в писмените бележки, че няма данни за открита нередност, доколкото писмени доказателства за така са налични по

делото. Отделен е въпроса свързан с достоверността на сигнала и установяванията, които ще се извършват при проверката по него.

Описанието на нарушението, повод за регистрирането на сигнал за нередност е конкретно и ясно описано в оспореното решение, като и в листовите за извършени проверки на място.

Решението за отказ за верификация, в случаите на започната процедура по администриране на нередност /каквато е една от хипотезите на чл. 64, ал. 1 ЗУСЕСИФ/ има за цел да ограничи верифициране на разходи, представляващи евентуалното финансово отражение на наложена финансова корекция, като отказаният за верифициране разход може да бъде включен в следващото искане за плащане. Именно в производството по чл. 73 от ЗУСЕСИФ законодателят е дал възможност на бенефициера в определен срок да предостави писмени възражения относно констатациите по нарушението, определено като нередност, както и да се защитава срещу фактите и правната квалификация в частта, досежно нередността и определената за нея финансова корекция.

В конкретната хипотеза, при акт с правна квалификация чл. 64, ал. 1 ЗУСЕСИФ, релевантни елементи в хода на осъществения контрол за материална законосъобразност на акта са: подадено искане за верифициране/плащане на средства по договор за предоставяне на БФП; наличието на регистриран сигнал за нередност, представляваща нарушение по договора, по който е направено искане за възстановяване на средствата. Двата елемента от фактическия състав обосновават извод за компетентност на УО, да откаже на основание чл. 64, ал. 1 ЗУСЕСИФ верификация на разхода по този договор, поради започнала процедура по администриране на нередност.

В случая от събраните по делото доказателства установиха доводите на ответника, че оспореното решение е законосъобразно и обосновано, издадено от компетентен орган и в съответната форма, при спазени процесуални и материалноправни разпоредби по издаването му.

С оглед на изложеното жалбата е неоснователна и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, следва да бъде отхвърлена.

В хода на съдебното производство и двете страни са заявили своевременно претенция за присъждане на разноски, като предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК, основателна се явява претенцията на ответната страна, но само по отношение на претендираното юридиконсултско възнаграждение, доколкото доказателства за направени деловодни разноски не са представени. С оглед на това жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 100 /сто/ лева - юрисконсултско възнаграждение,

определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ във вр. с чл. 25 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], с ЕИК[ЕИК], със седалище в [населено място], срещу Решение за верификация на постъпило искане за окончателно плащане рег. № BG05M9OP001-2.010-0374/3 от 03.12.2019г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Развитие на човешките ресурси“, с което не са верифицирани разходите по Искане за плащане № 2 от ИСУН 2020 с отчетен период 01.02.2019г. – 01.09.2019г. по проект "Социално предприятие в сферата на електронната търговия" с №BG05M9OP001-2.010-0374, с обща стойност на искането за плащане 60 411,27 лв. на основание чл. 64, ал. 1 предл. второ от Закона за управление на средствата от европейските структурни и ивнестиционни фондове.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Министерство на труда и социалната политика - УО на Оперативна програма "Развитие на човешките ресурси" сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14-дн. срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: